

Συνέντευξη
στον **ΣΤΡΑΤΗ ΜΠΑΛΑΣΚΑ**

Πριν από αρκετά χρόνια μια συνέντευξη από το διάσημο παραπήγικό, ένεκα μουσικής, επιστήμονα Στίβεν Χόκινγκ ήταν ενδιαφέρουσα και όχι μόνο για το περιεχόμενό της. Η γράμμα γράμμα παράθεση των απόψεων του επιστήμονα μέσω ενός συστήματος ηλεκτρονικού υπολογιστή που διάβαζε τις επιλογές, ήταν από μόνη της μια ξεχωριστή εμπειρία.

Αντιθέτως, μια συνέντευξη υπό τέτοιες συνθήκες από έναν άνθρωπο που συνήθιζε μαζί του να πίνεις τσίπουρα και να ανταλλάσσεις χίλιες μύριες απόψεις σε λίγα λεπτά δεν είναι και ό,τι καλύτερο. Ο λόγος για την Αγγελική Χατζηδημητρίου, τη Χιώτισσα δημοσιογράφο που πριν από 7,5 χρόνια τραυματίστηκε σοβαρά ενώ ασκούσε το επάγγελμά της, από τον ιδιωτικό φρουρό του εργοστασίου της ΔΕΗ στη Χίο. Από τότε και εξαιτίας λανθασμένων ιατρικών γνωματεύσεων και ιατρικών πράξεων η Αγγελική καταδικάστηκε «να κλειδωθεί στον εαυτό της». Με αλλαγή, τετραπληγική, φέροντας τραχειοστομία και γαστροστομία, η Αγγελική ζει σε συνθήκες συνδρόμου γνωστού ως «locked in».

Αύριο, έπειτα από διακοπή περίπου ενός μήνα, συνεχίζεται στο Τριμελές Εφετείο Πλημμελημάτων Βορείου Αιγαίου η δίκη για την υπόθεσή της. Λίγο πριν από την παραγραφή του συνόλου των αδικημάτων λόγω παρέλευσης οκταετίας, η Αγγελική και οι άνθρωποι της περιμένουν μια κάποια δικαίωση. Πρωτόδικα καταδικάστηκαν δύο γιατροί 18 και 6 μήνες αντίστοιχα και ο ιδιωτικός φύλακας στο εργοστάσιο της ΔΕΗ σε 8 μήνες. Ο ένας εκ των δύο γιατρών έκανε χρήση νόμου που επιτρέπει να μπει η υπόθεση στο αρχείο μέχρι ποιή 6 μηνών και να μη δικαστεί σε δεύτερο βαθμό. Και από αύριο η εκδίκαση της έφεσης, ενώ οι αγωγές για αποζημίωση εκκρεμούν έως ότου εκδικαστούν οι ποινικές υποθέσεις.

Είπαμε, λοιπόν, λίγες ώρες πριν από τη δίκη να «κουβεντιάσουμε» με την Αγγελική. Να της εμφανίσουμε τον κόσμο που μπορεί και να την ξεχασε ή να νομίζει πως απλά κινείται με ένα αναπηρικό καροτσάκι, κατά τη άλλη... υγιής. Σχεδόν κανείς δεν ξέρει την κατάστασή της. Κανείς δεν ξέρει πως επικοινωνεί με το ανοιγοκλείσιμο των βλεφάρων. Η μοναδική αίσθηση που δεν έχει πειραχτεί είναι η ακοή. Πως απαντά με μια μοναδική μέθοδο. Μία μόνο δυνατότητα έχει, να κινήσει ελάχιστα τα δάκτυλα του αριστερού χεριού. Για να μιλήσει, lhes την αλφαβήτα που είναι χωρισμένη σε σύμφωνα - φωνήεντα και τα σύμφωνα σε 4 στήλες, έτσι ώστε να μην αναγκάζεται ο συνομιλητής της να τη ρέει όλη. Όταν της lhes το σωστό γράμμα, κλείνει τα μάτια.

Κάπως έτσι απάντησε στις ερωτήσεις που στείλαμε στο σύζυγό της, δημοσιογράφος κι αυτός, Θεόδωρο Πυ-

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΧΑΤΖΗΔΗΜΗΤΡΙΟΥ, ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ-ΘΥΜΑ ΕΠΙΘΕΣΗΣ

7 χρόνια κλειδωμένη στον εαυτό της

» Με ανάγκασαν να παρατήσω τα παιδιά μου, 1η και 2α Δημοτικού ήταν τότε, μάλιστα με ανάγκασαν να αφήσω σε μια ηλικία που είχαν τις λιγότερες μνήμες. Δεν μπορώ να τα αγγίξω, να τους μιλήσω, να τα βοηθήσω

ροσβεστικής ακόμα και σήμερα μου θυμίζουν εκείνο το πρωινό...»

Πρώτη φορά στη διάρκεια της συνέντευξης την πιάνει το παράπονο. Βήχει λίγο και χρειάζεται ο Θεόδωρος να της κάνει αναρρόφηση από τον τραχειοσωλήνα. Συνεχίζει:

«Και βλέπω το φύλακα να τραβά τους μάντες που είχα περασμένους στο λαιμό μου. Ενώσα έναν πόνο, σαν κάτι να έσπασε μέσα μου. Δεν έχω καταλάβει γιατί αυτή η βία, να μη με αφήσει να πάω στο χώρο όπου ήταν και άλλοι συνάδελφοι...»

Είχα προγραμματίσει την άδεια του Πάσχα, που θα έπαιρνα, αλλά βία ανατρεψαν τη ζωή μου και τη ζωή της οικογένειάς μου.»

- Πώς το αντέχετε όλο αυτό; Πώς και δεν ξεσπάτε;

«Δεν έχω τρόπο να ξεσπάσω, μόνο σκέφτομαι. Τώρα ο χρόνος έχει άλλη διάσταση. Δεν κάνω τίποτα μόνη μου, χρειάζομαι τη βοήθεια άλλων. Παρέα καθημερινή η τηλεόραση.»

Στη συνέχεια εξηγεί πως «μιλά» με τα μάτια.

«Ακολουθούμε έναν ιδιόμορφο τρόπο να επικοινωνούμε. Αρνούμαι να 'χω τον υπολογιστή, γιατί δεν θέλω να βάλω άλλο ένα μηχανήμα στη ζωή μου. Βέβαια κουράζομαι και κουράζω.»

- Είχατε μια πλούσια συλλογή δίσκων βινυλίου και cd, ακούτε μουσική;

«Δεν ακούω πια μουσική... Ή, μάλλον, τώρα αρχίζω να ακούω. Χαίρομαι που ακούν τα παιδιά μου, αλλά δεν θα μπορούσε ποτέ να τα ξεναγήσω στους δίσκους μου...»

Κάπου εκεί ζήτησε νερό. Δεν θέλησε να συνεχίσουμε άλλο την κουβέντα μας.

λιώτη. Η συνέντευξη αυτή κράτησε πολλές ώρες επί δύο ολόκληρες μέρες. Εκτός από τις απαντήσεις περιλαμβάνει και τις αντιδράσεις της κατά τη διάρκεια που απαντούσε στις ερωτήσεις, όπως μας τις περιέγραψε ο σύζυγός της.

Απόγευμα 1ης μέρας

- Πώς νιώθετε 7 χρόνια και περίπου 4 μήνες μετά, να κινδυνεύει η υπόθεση με παραγραφή;

«Εφτά ολόκληρα χρόνια έκλεισαν, παραμένω καθηλωμένη σε αναπηρική καρέκλα, ενώ σε κανέναν από τους υπαίτιους της κατάστασής μου δεν επιβλήθηκε κάποια σοβαρή ποινή. Όλο αυτό τον καιρό ζούσα εκείνο το Σάββατο του τραυματισμού μου... Με ανάγκασαν να παρατήσω τα παιδιά μου, 1η και 2α Δημοτικού ήταν τότε, μάλιστα με ανάγκασαν να τα αφήσω σε μια ηλικία που είχαν τις λιγότερες μνήμες. Δεν μπορώ να τα αγγίξω, να τους μιλήσω, να τα βοηθήσω. Και εγώ παρατηρώ ανήμπορη το σώμα μου να αλλοιώνεται, ακόμα και

τα συναισθήματά μου να αλλοιώνονται.»

«Τα παιδιά βλέπουν τη μάνα τους καθηλωμένη από τη μία και από την άλλη κάποιοι από τους υπευθύνους να τιμωρούνται με κάτι μήνες φυλάκης. Κάπως έτσι κατανοούν τα παιδιά την έννοια της Δικαιοσύνης.»

«Λόγοι ηθικοί με κάνουν να θέλω την τιμωρία των υπευθύνων. Η οικογένειά μου στάθηκε δυνατή και με βοήθησε. Δίπλη μου στάθηκε ο άντρας μου (χαμογελά). Η δε πολιτεία μάς ξεχασε. Μας παράτησε σε κάποια γωνιά.»

Για να ειπωθούν όλα τα παραπάνω χρειάστηκαν σχεδόν δύο ώρες. Σταμάτησαμε...

Πρωινό 2ης μέρας

«Τον πρώτο καιρό τα φώτα της δημοσιότητας έπεσαν πάνω μου. Ως και υπουργική επίσκεψη δέχθηκα. Μετά ακολούθησε την πορεία των χιλιάδων αναπήρων ασφαλισμένων του ΙΚΑ. Καλά ήνε πως η παραπηγία δεν πάει στους φτωχούς! Τώρα πληρώνουμε τα αναλήσιμα, πάνες, γάντια, ως και το μοναδικό σωλήνα που

αναπνέω δεν τον καλύπτουν πλήρως. Επίσης, τις θεραπείες που κάνω.»

«Κανείς δεν πλήρωσε για όλα αυτά... Τα έξοδα και η μεταφορά μου σε κέντρα αποκατάστασης πληρώθηκαν από Χιώτες πολίτες, το ασφαλιστικό μου Ταμείο και το Ταμείο των δημοσιογράφων. Η τιμωρία δεν θα αλλοιάξει τίποτα, αλλά η περίπτωση παραγραφής των εις βάρος μου αδικημάτων με κάνει έξαλλη.»

- Θα πήγαίνες στο δικαστήριο;

«Θέλω να πάω έστω και για λίγο στο δικαστήριο, δεν ξέρω αν θα τα καταφέρω... Αλλά νιώθω πως πρέπει.»

Ξεκινούν οι πρωινές θεραπείες, λογοθεραπεία και φυσικοθεραπεία. Συνεχίζουμε μετά το μεσημεριανό φαγητό.

Απόγευμα 2ης μέρας

- Τι θυμάστε από τα γεγονότα του τραυματισμού σας;

«Θυμάμαι τη βία από την πλευρά του φύλακα και τη σιγουριά του γιατρού που γνωμάτευσε υστερία. Ιδιαίτερα όταν τα έλεγε στους συνοδούς μου. Οι ήχοι από τα αυτοκίνητα της Πυ-